

Taking on the Name of Jesus Christ

By Elder Dale G. Renlund
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Jézus Krisztus nevének a magunkra vétele

Dale G. Renlund elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

October 2025 general conference

The more we identify with and remember Jesus Christ, the more we want to be like Him.

Minél inkább azonosulunk Jézus Krisztussal és emlékezünk Őrá, annál inkább hasonlónak szeretnénk válni Őhöz.

In 2018, at the University of Utah, a special professorship was created called the “Dr. Russell M. Nelson and Dantzel W. Nelson Presidential Chair in Cardiothoracic Surgery”—cardio, meaning “heart,” and thoracic, meaning “chest.” It honored President Nelson’s important work as a heart surgeon and the support he received from his late wife, Dantzel. This professorship was paid for by a fund designed to last into the future. The individual selected for this type of prestigious professorship receives recognition, salary support, and research funds.

The first surgeon chosen to hold the professorship was Dr. Craig H. Selzman, a skilled heart surgeon who is not a member of our church. At the ceremony to award this professorship to Dr. Selzman, many important guests were in attendance, including President Nelson and his wife Sister Wendy W. Nelson. During the meeting, President Nelson spoke modestly of his pioneering surgical career.

Then Dr. Selzman shared what it meant to him to be appointed to this professorship. He related that four days earlier, after a long day in the operating room, he discovered that one of his patients needed to go back to surgery. He was tired and disappointed, knowing he would have to spend another night in the hospital.

This evening, Dr. Selzman had a life-changing conversation with himself. In the moment, he thought: “On Friday, I will be appointed to a professorship named after Dr. Nelson. He was always known as someone who kept his emotions in

A Utah-i Egyetemen 2018-ban létrejött egy különleges professzori cím, „Dr. Russell M. Nelson és Dantzel W. Nelson elnöki szék a szív- és mellkassebészetben” elnevezéssel. Ez Nelson elnök szívsebészként elvégzett fontos munkásságának és annak a támogatásnak az elismerése, amelyet néhai feleségétől, Dantzeltől kapott. A professzori cím díját egy olyan pénzalap fizeti, amely a tervek szerint a jövőben is fennmarad. Akit kiválasztanak erre a rangos professzori címre, az elismerést, fizetésekiegészítést, valamint kutatási támogatásokat kap.

A professzori címre elsőként kiválasztott sebész dr. Craig H. Selzman volt, egy tapasztalt szívsebész, aki nem tagja az egyháznak. Számos fontos vendég, köztük Nelson elnök és a felesége, Wendy W. Nelson nővér is jelen volt az ünnepségen, amelyen dr. Selzman megkapta ezt a professzori címet. A gyűlésen Nelson elnök szerényen mondott pár szót az úttörő sebész pályafutásáról.

Azután dr. Selzman elmondta, mit jelent számára e professzori cím elnyerése. Felidézte, hogy négy nappal azelőtt a műtőben töltött hosszú nap után kiderült, hogy az egyik betegét újra műteni kell. Fáradt volt és csalódott, mivel tudta, hogy újra a kórházban kell maradnia éjszakára.

Aznap este dr. Selzman sorsfordító beszélgetést folytatott önmagával. Ez ötlött fel benne: „Pénteken átadják nekem a dr. Nelsonról elnevezett professzori címet. Ő mindig olyan valakiként volt ismert, aki kordában tartja az érzelmeit,

check, treated everyone with respect, and never lost his temper. Now that my name will be linked with his, I need to try to be more like him.” Dr. Selzman was already a very considerate surgeon. But he wanted to become even better.

In the past, his surgical team might have been aware of his fatigue and frustration because he may have let it show in his manner and tone of voice. But in the operating room that night, Dr. Selzman made a conscientious effort to be especially supportive and understanding of his team. He felt it made a difference and resolved to continue trying to be more like Dr. Nelson.

Five years later, President Nelson donated his professional papers to the University of Utah. Dignitaries from the university came to formally thank President Nelson. During this event, Dr. Selzman spoke again. Referring to President Nelson’s initials, RMN, he said, “There is an ‘RMN’ ethos that now pervades the Division of Cardiothoracic Surgery at the University of Utah.”

In frustrating situations, Dr. Selzman explained: “I do what we now teach our trainees to do—focus, get over it, and do the best you can. This ethos lives in us every day. We give lapel pins to every member of the division and each new trainee. At the bottom of the pin are the letters ‘RMN.’ The RMN ethos is foundational to our training; we teach it to everyone.” Dr. Selzman had intentionally improved his prior attitude and aspirations because his name was now linked to that of President Nelson.

This series of events involving Dr. Selzman caused me to ask myself: “How have I changed since I linked my name with the name of Jesus Christ? Have I adopted a Christlike ethos as a result? Have I genuinely tried to become better and more like Him?”

In Dr. Selzman’s experience, we can see at least five parallels to the process through which we take upon ourselves the name of Jesus Christ. Even though that process begins with baptism, it is not complete until we are more pure and holy and have become more like Him.

The first parallel is identification. Dr.

mindenkivel tisztelettel bánt, és soha nem jön ki a sodrából. Most, hogy az övéhez fog kapcsolódní a nevem, meg kell próbálnom hasonlóbbnak lenni őhöz.” Dr. Selzman már akkor is nagyon figyelmes sebész volt. Azonban még jobbá akart válni.

Korábban a műtőscapatának talán feltűnt volna a kimerültsége és a bosszúsága, mert esetleg előfordult, hogy éreztette velük ezeket a viselkedésével és a hanghordozásával. Ám aznap éjjel a műtőben dr. Selzman gondos erőfeszítést tett arra, hogy különösen támogató és megértő legyen velük. Úgy látta, hogy ez számít, és elhatározta, hogy továbbra is megpróbál hasonlóbb lenni dr. Nelsonhoz.

Öt évvel később Nelson elnök a Utah-i Egyetemnek adományozta a tudományos iratait. Magas rangú személyek jöttek az egyetemről, hogy hivatalosan is köszönetet mondjanak Nelson elnöknek. A rendezvényen ismételten felszólalt dr. Selzman. Nelson elnök monogramjára, az RMN-re utalva azt mondta: „Van egy bizonyos RMN-szellemiség, amely mostanra áthatja a Utah-i Egyetem Szív- és Mellkassebészeti Tanszékét.”

Bosszantó helyzetekben – magyarázta dr. Selzman – „azt teszem, aminek a megtételére most már a gyakornokainkat is tanítjuk: összpontosíts, tedd magad túl rajta, és tegyél meg minden tőled telhetőt. Ez a szellemiség mindennap bennünk él. Kitűzőket osztogatunk a tanszék összes tagjának és minden egyes új gyakornoknak. A kitűző alján ott van a három betű: RMN. Az RMN-szellemiség alapvető fontosságú a képzésünkben, mindenkinek megtanítjuk.” Dr. Selzman azért javított tudatosan a korábbi hozzáállásán és törekvésein, mert a neve immár összekapcsolódott Nelson elnökével.

A dr. Selzmannal kapcsolatos események elgondolkodtattak azon, hogy miként változtam meg, amióta Jézus Krisztus nevéhez kapcsolódik a nevem. Magamévá tettem-e egyfajta krisztusi szellemiséget ennek az eredményeként? Ténylegesen megpróbáltam-e jobbá és Őhöz hasonlóbbá válni?

Legalább öt párhuzamot vonhatunk dr. Selzman tapasztalata és azon folyamat között, amely által magunkra vesszük Jézus Krisztus nevét. Bár ez a folyamat a keresztkedéssel indul, addig nem teljes, amíg nem leszünk tisztábbak és szentebbek, és válunk még inkább hasonlóvá Őhöz.

Az első párhuzam az azonosulás. Amikor dr.

Selzman's appointment to the Nelson professorship linked his name to President Nelson's, and Dr. Selzman began to identify with President Nelson. When we take upon ourselves the name of Jesus Christ, we link our name with His. We identify with Him. We gladly become known as Christian. We acknowledge the Savior and unapologetically stand up to be counted as His.

Closely related to identification is another parallel—remembrance. When Dr. Selzman goes into his office, his eyes are drawn to the medallion he received when he was appointed to the Nelson professorship. This medallion reminds him daily of the RMN ethos. For us, partaking of the sacrament each week helps us remember Jesus Christ throughout the week. As we partake of the sacrament, we do so in remembrance of the price He paid to redeem us. We covenant anew to remember Him, recognize His greatness, and appreciate His goodness. We acknowledge repeatedly that it is only in and through His grace that we are saved from physical and spiritual death.

Remembrance means that we follow the advice given by the Book of Mormon prophet Alma. We “let all [our] doings be unto the Lord, and whithersoever [we go, we] let it be in the Lord; ... [we] let all [our] thoughts be directed unto the Lord; ... [and we] let the affections of [our hearts] be placed upon the Lord forever.” Even when we are occupied with other matters, we remain mindful of Him, just as we remember our own names, regardless of what else we focus on.

An outgrowth of remembering what the Savior has done for us is a third parallel—emulation. Dr. Selzman began to emulate President Nelson and the RMN ethos. I believe that President Nelson's ethos is simply a manifestation of his life-long discipleship of Jesus Christ. For us, the more we identify with and remember Jesus Christ, the more we want to be like Him. As His disciples, we change for the better when we focus on Him, more so than when we focus on ourselves. We strive to become like Him and seek to be blessed with His attributes. We pray fervently to be filled with charity, the pure love of Christ.

As President Nelson taught in April: “As

Selzman elnyerte a Nelson-professzori címet, az Nelson elnök nevéhez kapcsolta az övét, és dr. Selzman elkezdett Nelson elnökkel azonosulni. Amikor magunkra vesszük Jézus Krisztus nevét, az Övéhez kapcsoljuk a nevünket. Azonosulunk Övele. Örömmel válunk ismertté keresztyénként. Elismerjük a Szabadítót, és mentegetőzés nélkül kiállunk azért, hogy az Övéihez számlál-tassunk.

Az azonosuláshoz szorosan kapcsolódik egy másik párhuzam, az emlékezés. Amikor dr. Selzman bemegy az irodájába, a pillantását magára vonja a Nelson-professzori címmel járó medál. Ez a medál napról napra az RMN-szellemiségre emlékezteti őt. Nekünk a heti úrvacsoravétel segít a hét folyamán emlékezni Jézus Krisztusra. Amikor veszünk az úrvacsorából, azt az Őáltala a megváltásunkért fizetett ár emlékeztetése tesszük. Ismét szövetséget kötünk, hogy emlékezni fogunk Őrá, elismerjük az Ő nagyságát és értékeljük az Ő jóságát. Újra és újra elismerjük, hogy csakis az Ő kegyelme által és azon keresztül szabadulunk meg a testi és a lelki haláltól.

Az emlékezés azt jelenti, hogy követjük Alma prófétának a Mormon könyvében adott tanácsát. Hagyjuk, hogy minden cselekedetünk az Úrnak legyen, és ahová csak megyünk, az Úrban legyen az; hagyjuk, hogy minden gondolatunk az Úrra irányuljon, és örökre az Úrra legyenek helyezve a szívünk érzelmei. Még ha más dolgok foglalnak is le minket, folyamatosan szem előtt tartjuk Őt, ahogyan a saját nevünkre is emlékszünk, függetlenül attól, hogy mi másra összpontosítunk.

A harmadik párhuzam – az utánzás – annak a következménye, hogy emlékezünk rá, mit tett értünk a Szabadító. Dr. Selzman elkezdte utánozni Nelson elnököt és az RMN-szellemiséget. Én úgy gondolom, hogy a Nelson-elnöki szellemiség egyszerűen annak a megnyilvánulása, hogy ő egész életében Jézus Krisztus tanítványa volt. Ami minket illet, minél inkább azonosulunk Jézus Krisztussal és emlékezünk Őrá, annál inkább hasonlónak szeretnénk válni Őhöz. Az Ő tanítványaiként sokkal inkább jó irányban változunk akkor, amikor Őrá összpontosítunk, mint amikor önmagunkra összpontosítunk. Igyekszünk hasonlónak válni Őhöz, és törekszünk megáldani az Ő jellemvonásaival. Buzgón imádkozunk azért, hogy eltöltsön minket a jószívűség, Krisztus tiszta szeretete.

Nelson elnök áprilisi tanítását idézve: „Ami-

charity becomes part of our nature, we will lose the impulse to demean others. We will stop judging others. We will have charity for those from all walks of life. Charity towards all ... is essential to our progress. Charity is the foundation of a godly character.”Alongside charity, we seek, “cultivate, ... and expand” other spiritual gifts from the Savior, including integrity, patience, and diligence.

Emulating Jesus Christ leads us to a fourth parallel—alignment with His purposes. We join Him in His work. As a surgeon, Dr. Nelson was known as a teacher, a healer, and a researcher. The lapel pin used in Dr. Selzman’s division emphasizes these endeavors, featuring the words: reach, heal, and discover. For us, part of taking upon ourselves the name of Jesus Christ involves willingly, intentionally, and enthusiastically aligning our goals with His. We join Him in His work when we “love, share, and invite.” We join Him in His work when we minister to others, especially the vulnerable and those who have been wounded, shattered, or crushed by their earthly experiences.

So we more fully take upon ourselves the name of Jesus Christ through identification, remembrance, emulation, and alignment. Doing these four leads us to a fifth parallel—empowerment. We access God’s power and blessings in our lives. The Nelson professorship provides Dr. Selzman recognition and support funds that he is using to change the culture in his division. He applies this “endowment of power” to help others. In a similar way, when we take upon ourselves the name of the Savior, our Heavenly Father blesses us with His power to help us fulfill our mission in mortality.

As we make additional covenants with God, we take upon ourselves more fully the name of Jesus Christ. Consequently, God blesses us with more of His power. As President Nelson taught: “Each person who makes covenants in baptismal fonts and in temples—and keeps them—has increased access to the power of Jesus Christ. ... The reward for keeping covenants with God is heavenly power ... that strengthens us to withstand our trials, temptations, and heartaches bet-

kor a jószívűség a természetünk részévé válik, elveszítjük a készletet, hogy lealacsonyítsunk másokat. Felhagyunk a mások felett való ítélkezéssel. Jószívűek leszünk minden társadalmi helyzetű ember iránt. A minden ember iránti jószívűség nélkülözhetetlen a fejlődésünkhöz. A jószívűség az isteni jellem alapja.”A jószívűség mellett a Szabadítótól érkező más lelki ajándékokra is törekszünk, ápoljuk és gyarapítjuk azokat—ilyen például a feddhetetlenség, a türelem és a szorgalom.

Jézus Krisztus utánzása elvezet minket a negyedik párhuzamhoz, az Ő céljaihoz való igazodáshoz. Csatlakozunk Hozzá az Ő munkájában. Amikor sebész volt, dr. Nelsont tanítóként, gyógyítóként és kutatóként ismerték. A dr. Selzman részlegén használt kitűző kiemeli ezeket a törekvéseket; ez áll rajta: tanítás, gyógyítás, felfedezés. A mi esetünkben Jézus Krisztus nevének a magunkra vétele magában foglalja azt, hogy készségesen, tudatosan és lelkesen az Ővéhez igazítjuk a céljainkat. Csatlakozunk Hozzá az Ő munkájában akkor, amikor szeretünk, megosztunk és meghívunk. Csatlakozunk Hozzá az Ő munkájában akkor, amikor szolgálati tételben részesítünk másokat, különösen azokat, akik sérülékenyek, és akiket megsebesítettek, összetörték vagy összezártak a földi tapasztalataik.

Azonosulás, emlékezés, utánzás és igazodás által tehát még teljesebb mértékben magunkra vesszük Jézus Krisztus nevét. E négy dolog megtétele elvezet minket az ötödik párhuzamhoz, a hatalom elnyeréséhez. Hozzáfértünk az életünkben Isten hatalmához és áldásaihoz. A Nelson-professzori cím olyan elismerést és támogatási forrásokat biztosít dr. Selzmannak, amelyet arra használ, hogy megváltoztassa a részlege kultúráját. Mások megsegítésére használja a kapott hatalmat. Hasonlóképp, amikor magunkra vesszük a Szabadító nevét, Mennyei Atyánk megáld minket az Ő hatalmával, hogy segítsen nekünk teljesíteni a küldetésünket a halandóságban.

Istennel további szövetségeket kötve még teljesebb mértékben magunkra vesszük Jézus Krisztus nevét. Ebből adódóan Isten még inkább megáld bennünket az Ő hatalmával. Nelson elnök tanítását idézve: „Mindenki, aki szövetségeket köt a keresztemedencében és a templomban – és meg is tartja azokat –, fokozott mértékben hozzáfér Jézus Krisztus hatalmához. [...] Az Istennel kötött szövetségek megtartásának a jutalma mennyei hatalom – olyan hatalom, amely

ter.”

We become more spiritually receptive. We have more courage to confront seemingly impossible circumstances. We are strengthened more in our resolve to follow Jesus Christ. We more speedily repent and return to Him when we transgress. We become better at sharing His gospel with His power and authority. We help those in need while being less judgmental, far less judgmental. We retain a remission of our sins. We have greater peace, and we are more cheerful because we can always rejoice. His glory will be round about us, and His angels will have charge over us.

The Savior invites us, “Come unto the Father in my name, and in due time receive of his fulness.” I urge you to do this. Come unto our Heavenly Father. Take upon yourself the name of Jesus Christ. Identify with Him. Always remember Him. Strive to be like Him. Join Him in His work. Receive His power and blessings in your life. Etch His name in your heart, willingly and intentionally. This gives you “standing” before God and qualifies you for the Savior’s advocacy on your behalf. You will become an exalted inheritor in the kingdom of our Father in Heaven, a joint-heir with His Firstborn, our beloved Savior and Redeemer.

He lives. I absolutely know it. He loves you. He gave His life for you. He pleads with you to come unto the Father through Him. In the name of Jesus Christ, amen.

mege erősít minket, hogy jobban bírjuk a próbatételeinket, kísértéseinket és szívfájdalmainkat.”

Lelkileg fogékonyabbakká válunk. Több bátorságunk lesz szembenézni olyan körülményekkel, amelyek képtelenségnek tűnnek. Mege erősödik a Jézus Krisztus követésére irányuló eltökéltségünk. Amikor vétkezünk, gyorsabban tartunk bűnbánatot és térünk vissza Őhöz. Jobbaválunk abban, hogy az Ő hatalmával és felhatalmazásával megosszuk az evangéliumát. Segítünk a szükségét látóknak, és közben kevésbé, sokkal kevésbé ítélkezünk. Megtartjuk a bűneink bocsánatát. Nagyobb békességet érzünk és vidámbabak vagyunk, mert mindig örvendezhetünk. Körültünk lesz az Ő dicsősége, és rá leszünk bízva az Ő angyalaira.

A Szabadító így hív minket: Jöjjetek az Atyához az én nevemben, és a megfelelő időben kapjátok a teljességéből! Ennek a megtételére buzdítalak titeket. Jöjjetek Mennyei Atyánkhoz! Vegyétek magatokra Jézus Krisztus nevét! Azonosuljatok Ővele! Mindig emlékezzetek Őrá! Igyekeztek Őhöz hasonlóknak lenni! Csatlakozzatok Hozzá az Ő munkájában! Fogadjátok be az életetekbe az Ő hatalmát és áldásait! Készségesen és tudatosan vessétek a szívetekbe az Ő nevét! Ez „tisztet” ad nektek Isten előtt, és feljogosít arra, hogy a Szabadító szót emeljen értetek. Felmagasztosult örökösök lesztek a mi Mennyei Atyánk királyságában, örökös társai az Ő Elsőszülöttének, aki a mi szeretett Szabadítónk és Megváltónk.

Ő él. Én teljes mértékben tudom ezt. Ő szeret benneteket. Az életét adta értetek. Kérve kér titeket, hogy jöjjetek az Atyához Ő általa. Jézus Krisztus nevében, ámen.